

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Ilarion V. Felea

ABONAMENTE:
Pentru 1 an 300 Lei; 6 luni 150 Lei

Instalarea dela Timișoara

La Bunavestire s'a făcut instalarea P. S. S. Episcopului Dr. Vasile Lăzărescu în scaunul vlădicesc dela Timișoara. Solemnitatea s'a desfășurat în biserica din cartierul Iosefin. Sf. Liturghie a fost slujită de I. P. S. S. Mitropolitul Nicolae al Ardealului, asistat de: PP. SS. Episcopi Dr. Andrei Magieru al Aradului, Dr. Vasile Lăzărescu fost al Caransebeșului, Dr. Nicolae Popoviciu al Oradiei și Emilian Antal vicar patriarhial, II. PP. CC. Arhimandriți T. Scorobeț și V. Nistor dela Sibiu, PP. CC. Protopopi-consilieri eparhiali: Z. Moga-Oradea, Dr. P. Țiucra-Timișoara, S. Seculin și C. Turicu. Arad, Dr. Șt. Cioroianu și I. Goanță-Timișoara, șapte diaconi și două coruri.

După Sf. Liturghie dl Emanoil Bucuța a cetit diploma regală de investire a P. S. S. Episcopului Vasile, semnată de M. S. Regele Mihai I, de dl gen. Ion Antonescu Conducătorul Statului și de dl gen. Al. Rosetti ministrul Instrucției, Educației, Cultelor și Artelor, iar I. P. Cuv. T. Scorobeț a cetit gramata mitropolitană de întărire a P. S. Vasile în scaunul episcopesc al Timișoarei.

A urmat cuvântarea I. P. S. S. Mitropolitului Nicolae despre însemnătatea Evangheliei în viața neamului nostru. I. P. Sfinția Sa aduce apoi calde mulțumiri P. S. S. Părintelui Episcop Andrei care, având în vedere interesele înalte ale Bisericii, a cedat din Eparhia P. S. Sale părțile Bănățene, fără nicio recompensă, și a dat astfel posibilitatea să se creeze o nouă cetate a Ortodoxiei, — P. S. S. Părintelui Episcop Nicolae pentru grija ce-a avut-o cu păstorirea și înzestrarea Episcopiei, — apoi conduce pe P. S. S. Părintele Episcop Vasile în tronul arhieresc, dorindu-i binecuvântare cerească și spor la lucru în ogorul Domnului.

După I. P. S. Sa, a vorbit P. S. S. Părintele Episcop Vasile, luând ca temă a cuvântării versul biblic: „Innoește-te noue Ierusalime”. Arată că programul de muncă al P. Sfinției Sale în noul scaun vlădicesc va fi solidari-

tatea națională și manifestarea credinței pentru prosperitatea Patriei și a Bisericii. Incheie cu urări de pace și sănătate pentru M. S. Regele și pentru Conducătorul Statului.

Solemnitatea instalării s'a încheiat printr'o recepție la reședința Episcopiei.

Actul instalării solemne a P. S. Vasile ca cel dintâi Episcop român al Timișoarei, este un triumf al Ortodoxiei, este încoronarea unor eforturi îndelungate pe care le-au făcut cei mai buni fii ai Banatului Timișan pentru restaurarea Episcopiei, care era înscrisă încă în programul de realizări a Mitropolitului Șaguna.

După despărțirea ierarhică de sârbi, grija sufletească a Românilor ortodocși din „părțile anexate din Banatul Timișan” a purtat-o Episcopia Aradului. Vreme de trei sferturi de veac, exact 75 ani (1865—1940), Episcopia aceasta a frânt pânea duhovnicească fiilor dreptcredincioși ai Banatului și la urmă a făcut toate sacrificiile posibile ca să-și poată împlini idealul unei Episcopii proprii.

Ca o mamă bună, Episcopia Aradului a avut sub ocrotirea ei pe fiii Bihorului și ai Banatului, iar când a sosit plinirea vremii, ca să se înființeze noi scaune vlădicesci, ea a consimțit cu dragă inimă să-și jertfească interesele proprii, pentru interesele superioare ale Bisericii.

Astăzi aceste trei Episcopii dela granița de Vest a Țării formează o unitate de viață și de tradiții spirituale, ca „o mamă cu două brațe”. Au avut, pe lângă cârmuirea ierarhică, o școală teologică, o cântare și un suflet.

Dacă ar fi să ne exprimăm acum o dorință, față de Episcopiile fiice ale Aradului, ar fi aceasta: Să păstreze și mai departe întreolaltă unitatea spirituală și legătura dragostei, ca în strânsă colaborare, cu puteri unite și însuflețite de flacăra aceluiași har divin, să prospereze și astfel să sporească zestrea și să consolideze unitatea întregii Biserici ortodoxe române.

Pătrunși de astfel de gândiri și simțiri, urăm celui dintâi Episcop român ortodox al Timișoarei, P. S. S. Părintelui Vasile, să recolteze cele mai îmbelșugate roade duhovnicești pe terenul celui mai mănos pământ al Țării Românești.

Intru mulți ani fericiți!...

Despre mărturisirea păcatelor*)

„Hristos Iisus a venit în lume să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu“.
(I. Tim. 1,15).

Un om călătorea prin locuri pustii. Intunec mare și furtună era pe pământ. Și mergând așa, iată că află o casă în drumul său. Se vede că locuise cineva acolo și acum era pustie. Cu mare grabă intră în casă și se bucură că are un loc de scăpare din calea furtunii. Dar deodată se aude un bubuit puternic și se luminează tot pământul. La lumina fulgerului vede el că în aceea casă să aflau cele mai îngrozitoare fiare sălbatice și toate se îndreptară spre el, din toate părțile, să-l sfășie. O clipă de întârziere și ar fi fost pierdut pentru totdeauna. Fiarele sălbatice l'ar fi sfășiat într'o clipă. Și omul îngrozit a ieșit afară, fără să mai stea pe gânduri.

Tocmai așa se întâmplă și cu noi, ca și cu omul de mai sus. Și noi suntem călători pe pământ, și ne adăpostim într'o casă de lut, care este trupul nostru mult pătimitor. Și asupra noastră sunt îndreptate toate fiarele cumplite și spurcate ale patimilor, cari caută să ne înghită. Ochii însă sunt întunecați, inima împietrită, urechea surdă, conștiința adormită, ca să nu simțim ticăloșia în care ne tăvălim.

Pocăința este lumina lui Dumnezeu, ca să vedem starea deplorabilă în care am ajuns. Este apa cea sfântă și binecuvântată care ne spală de toată necurăția. Este focul curățitor care arde și curăță sufletul omului de toată fărădelegea și păcatul.

Despre aceasta sfântă și aleasă taină a lui Hristos Domnul și despre chipul cum trebuie să o facem vreau să vorbesc acum și rog pe Dumnezeu de ajutor, iar pe frațiile voastre de ascultare.

P. C. Părinți și frați,

Omul, coroana creaturilor lui Dumnezeu, înzestrat și împodobit de bunul Dumnezeu cu cele mai alese însușiri și daruri, a primit toate cele de trebuință ca să-și ajungă ținta supremă la care trebuie să ajungă: Preamărirea lui Dumnezeu și fericirea vremelnică și veșnică. Și pentru ca să-și ajungă această țintă trebuie să păstreze legătura cu Dumnezeu. Dar în loc să cîute în sus, de unde vine tot darul cel desăvârșit și toată darea cea bună, se lasă amăgit și cade din ce în ce și tot mai adânc în prăpastia păcatelor și fărădelegilor; își murdărește haina sufletului, rupe legătura cu Dumnezeu Părintele său și ajunge în cea mai

grozavă robie, care e robia patimilor, în țara diavolului. Ispitele și păcatele pun stăpânire pe sufletul lui. Diavolul a ispitit pe Mântuitorul, pe sfinții Apostol, pe aleșii lui Dumnezeu. Mântuitorul adresându-se lui Petru i-a zis: „Simone, Simone, iată Satana v'a cerut să vă cearnă ca grâul. Iar eu m'am rugat pentru tine, ca să nu piară credința ta“ (Luca 22, 31—32). Mântuitorul vede peste toate veacurile nenumăratele ispite și căderi în care va atrage diavolul pe oameni, de aceea ne face atenți la toate cursele și viclesugurile Satanei. Ispitele și cursele celui rău se îndreaptă mai ales împotriva aleșilor și slugilor lui Dumnezeu.

Dar ochiul lui Dumnezeu veșnic veghează spre toți pașii omului. El trimite lumina Sa sfântă întru întunecul acestei vieți vremelnice și păcătoase și ne chiamă cu glasul Său dulce, plin de dragoste și bunătate: „Veniți la Mine“! Eu, care la începutul veacurilor am zis: „Să fie lumină!“, zic vouă tuturor: Veniți la împărăția făgăduită vouă de Fiul Meu și Mântuitorul vostru. Ostașul lui Hristos, sluga Lui cea rănită cu ispite, păcate și fărădelegi, vino la Hristos și cazi înaintea Lui cu umilință, cu frică și cutremur și-ți mărturisește durerile și necazurile tale; ai încredere în mila și bunătatea Lui, căci El a spus: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi scoate afară“.

Aici, și numai aici, la picioarele Stăpânului și Mântuitorului nostru primești tot ce îți trebuie: iertarea păcatelor și făgăduința vieții de veci.

Și acum, cercetează cu deamăruntul viața ta. Tu ești dator să sameni cu lacrimi, să uzi cu dragoste și să aștepti cu nădejde în Dumnezeu. De câteori te-ai apropiat fără credință, dragoste și pregătire cuvenită de Jertfelnic? Erai dator să pui toată râvna și toată dragostea sufletului tău în propovăduirea și conducerea turmei pe căile cele luminate al mântuirii și ai fost sgârcit, slugă rea și vicleană. Ai pus numai un grăunte slab în pastorație.

Vino în fața Mântuitorului și Dumnezeului tău și-I spune năcazurile inimii tale, frământările tale, sbuciumul Tău, durerea și grijile tale.

De câte ori ai desnădăjduit? În lupta vieții ai pierdut avântul, curajul sfânt și te-ai lăsat amăgit de șoapta celui viclean și ai uitat cuvintele lui Hristos Domnul: „În lume scârbe veți avea, dar îndrăzniți, eu am biruit lumea“ (Ioan 16, 33). Hristos te-a ales din lume și te-a pus în cel mai cinstit și ales loc din lume; te-a învrednicit de cel mai scump dar și dorește ca să te ridice la cel mai înalt grad de virtute și sfințenie. O, cât ai fost de nemulțumitor și nebăgător de seamă de darul cel sfânt ce este întru tine! Ai căzut mai jos decât toți și ai ajuns în mocirlă mai rău decât mulți păstoriți ai tăi.

*) Predică rostită la spovedirea preoților din prof. Hălmagiu.

Acum a sosit vremea, să te ridici din slăbi-ciune, să vii la Hristos cu lacrimi de pocăință, cu hotărîre de îndreptare, cu rugăciune profundă și cu dragoste desăvârșită. Să vii cu frică, cu credință și cu dragoste și să ceri iertare, tărie și putere, ca spălat de toată necurătenia și luminat cu lumina Duhului să poți sta înaintea celui Preaînalt, să-I aduci jertfe bine primite, să-L lauzi cu toată căldura sufletului, ca să-ți deschidă camera îmbodobită a fericirii celei veșnice. Așa crezând, învățând și făcând și pe tine te vei mântui și pe ceice vor crede prin tine în Fiul lui Dumnezeu.

Să-ți amintești toate câte ai gândit și făcut. Câte ai greșit cu cuvântul, cu gândul și cu lucrul, ziua și noaptea, pe față și în ascuns, cu voie și fără voie.

Câte n'ai făcut? Ai fost pus să muștri fă-rădelegea și păcatul și n'ai muștrat. N'ai urmat Sf. Ioan Botezătorul, care muștra prin cuvinte de foc pe Irod cel spurcat: „Nu ți-se cade să trăești cu femeia fratelui tău!” N'ai urmat și n'ai avut duhul lui Ilie, care mărturisea adevărul pe față. N'ai muștrat din cauza slăbiciunii. Nu te-a lăsat conștiința întinată de păcat. Cum să muștru pe alții, știind că și eu sunt în aceeași osândă, în același păcat? N'ai muștrat din puțină credință. Te-ai îndoit și Mântuitorul ne spune: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” Ai fost pus să mângâi și ai făcut întors; unde a trebuit să muștri ai mângâiat, unde a trebuit să mângâi ai muștrat. Oaia cea rănită nu ai legat-o, cea rătă-cită ai împins-o la rătăcire și mai mare. Ai uitat cele ce îți poruncește ție Dumnezeu prin Proorocul Iezechiel (cap. 13): „Când zic celui nelegiuit: Vei muri, și tu nu-l vestești... să se întoarcă dela calea sa nelegiuită... din mâna ta voi cere sângele său”. Să avem toată purtarea de grijă să nu ne ajungă și pe noi muștrarea Mântuitorului adresată Fariseilor și Cărturarilor: „Amin grăesc vouă, că vameșii și desfrânatele merg înaintea voastră în împărăția lui Dumnezeu” (Mat. 21, 31).

Un preot îmi spunea cum și cât se luptă contra patimilor și cât se îngrijește să aducă poporul la calea lui Dumnezeu. Ca tot omul, având unele patimi, păcate și slăbiciuni, cercă în fel și chip să le scoată și din sufletul său și din viața păstoriiților săi. Și zicea el: Am nădejde în Dumnezeu, că văzând El truda și osteneala mea, va lua războiul acesta dela mine și mă voiu curăți și mântui. Fericit este cel ce crede și face așa!

Așa și noi, avem să luptăm contra patimilor, cari sunt venite asupra noastră dela cel viclean, după cum cu dreptate zice. Sf. Ap. Pavel: „Pen-trucă nu avem de luptat împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva domniilor, împotriva pute-

rilor, împotriva stăpânitorilor întunecului aces-tui veac, împotriva duhurilor răutății din văz-duhuri” (Efes. 6, 12). Și aducându-ne aminte de cuvintele aceluiaș Apostol: „Cu frică și cutre-mur lucrați la a voastră mântuire” (Filip. 2, 12). Altă Scriptură spune: „Prin multe necazuri tre-buie să intrăm în împărăția lui Dumnezeu” (Fapte 14, 22). Veșnic trebuie să stea în sufletul nostru cuvintele Domnului și Mântuitorului nostru: „Îm-părăția cerurilor se ia cu sila și cei silnici o ră-pesc” (Mat. 11, 12). Lupta aceasta este grea și să gândim ce spune Sf. Ap. Petru: „Și de vreme ce dreptul abia se mântuește, cel necredincios și pă-cătos unde se va arăta? Dumnezeu nici pe în-gerii, cari au greșit, nu i-a cruțat” (2 Petru 2, 4).

Să nu desnădăjduim nici decât de milele și îndurările cele nemărginite ale Prea bunului și mult milostivului nostru Stăpân, Impărat și Dum-nezeu. Când ispitele vor fi mai mari, să știm că și ajutorul lui Dumnezeu este mai aproape.

Avem pilde mari și multe. Zeci, sute, mii și milioane de desfrânați, hoți și tâlhari, cari au plâns, s'au mărturisit și s'au întors cu adevărat la Dumnezeu, au fost primiți și iertați.

Mai anii trecuți am cetit în „Curentul” despre Gavrilă Buzatu, cel din urmă călău al Moldovei, care s'a pocăit și și-a sfârșit zilele cu post și rugăciune într'o chilioară dela mănăstirea Secu. Spune povestea, că s'a tărât numai în genunchi, pornind din Iași la locul de pocăire. Și citind în-tâmplarea aceasta am zis: Vai de mine, că acest om mă face de rușine! Acesta, fără să cunoască Scripturile, a făcut pocăință adevărată și cred că a dobândit iertare dela Dumnezeu; iar eu păstor al turmei celei cuvântătoare, îndatorat cu citirea și explicarea Scripturilor, căzând și eu în atâtea și atâtea păcate, nu fac adevărată căință. Dum-nezeul îndurărilor, ai milă și de mine și-mi deschide mintea nepriceputului să fac adevărată pocăință pentru păcatele mele.

Unii se ridică și se mântuesc, iar alții cad și se osândesc. Bătrânul Simeon când a luat în brațe pe Fiul lui Dumnezeu, însuflat de Duhul Sfânt a proorocit: „Iată, acesta este pus spre că-derea și scularea multora în Israil și spre semn de contrazicere, ca să descopere cugetele multor inimi” (Luca 2, 34).

Să băgăm și noi de seamă, să nu cădem. „Cel ce pare că stă să ia amnite să nu cadă”. Iar dacă am căzut să ne ridicăm.

Diavolul are două arme cu ajutorul cărora câștigă mai multe suflete: desnădejdea și trândăvia. Desnădejdea nu lăsa pe cel căzut să se scoale și trândăvia pe cel ce stă în picioare îl trânteste jos.

În viețile sfinților cetim aceasta întâmplare foarte însemnată și mult grăitoare. Luptat a fost odată Cuv. Păr. nostru Moise Arapul foarte spre desfrânare. Și ne mai putând să șadă în chilie, s'a dus la sf. Isidor și l-a rugat să-i spună ce să facă, ca să scape de cursele viclenelor draci. Fericitul Isidor luându-l, l-a suit pe vârful casei, și i-a zis: „Uită-te spre apus!” Și luând aminte și uitându-se spre apus, a văzut mulțime nenumărată de diavoli, tulburându-se și gâlcevindu-se foarte se pregăteau de războiu. Și i-a zis din nou: „Caută spre răsărit și ia aminte!” Și a văzut Cuv. Moise mulțime nenumărată de sfinți, îngeri slăviți purtând lumini și pregătindu-se și ei de războiu. Și a zis Isidor: „Cei dinspre apus (diavoli) ridică războiu asupra sfinților lui Dumnezeu, iar cei dinspre răsărit se trimit de Dumnezeu spre ajutorul celor buni, neputincioși. Dar vezi, tot mai mulți sunt îngerii lui Dumnezeu“...

Moise întărindu-se cu o vedenie ca aceasta s'a întors în chilie și s'a mântuit.

Acelaș lucru l-a vestit și arătat sf. prooroc Elisei Israiltenilor spăimântați de mulțimea vrăjmașilor. S'a rugat lui Dumnezeu să le deschidă ochii și văzând mulțimea îngerilor trimiși de Dumnezeu să-i păzească cu sabie de foc, a zis: „Mai mulți sunt cu noi decât împotriva noastră“.

Să cugetăm drept aceea la iuțimea focului, la osânda iadului, la viermele cel neadormit, la scârșnirea dinților, la întunecul de afară, la iadul cel mai de jos și chinul veșnic al păcătoșilor.

Să ne aducem aminte de dulceața raiului, de fericirea dreptilor, bucuria cuvioșilor, lumina apostolilor, prea cuvioaselor femei, pustnicilor, stâlpnicilor și la nesfârșitul șir de oameni păcătoși cari s'au mântuit prin lacrimi de căință, prin mărturisire și mai vârtos prin bunătatea cea fără de margini a lui Dumnezeu.

Acum a sosit vremea ca să ne întoarcem la Dumnezeu, din toată inima și să mărturisim cumcă: „Hristos Iisus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu“ (I. Tim. 1, 15).

Doamne mântuește-ne! Doamne iartă-ne! Doamne curățește-ne de toată spurcăciunea și ne mântuește pentru sfânt și înfricoșat numele Tău, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale și a tuturor sfinților și aleșilor Tăi, ca să te laudăm pre Tine cel pururea mărit în cer și pre pământ.

Că Ție se cuvine toată mărirea, cinstea și închinăciunea: Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Pr. Toma N. Florea

Hristos a pățimit: Înarmați-vă cu gândul acesta (I Petru IV, 1)

Ceea ce e sarea în apa mărilor e suferința în oceanul numit omenire. Se ține de tine ca și umbra, ori îți merge înainte așa cum mergea norul luminos prin deșert înaintea Israiltenilor.

S'a plâns și s'a pățimit întotdeauna și pretutindeni.

Sunt filosofi cari aseamnă viața, din pricina necazurilor ei, cu o vânătoare în care aci ești vânător aci vânat. Hegesias, cu trei sute ani înainte de Hristos, vedea atâta durere în viață, încât școala în care arăta deșertăciunea vieții îi fu închisă; iar el din pricina discipolilor cari se sinucideau, fu poreclit: „cel care te convinge să mori“. Știți apoi ce spunea Eclesiastul despre suferință și Budha. Și-apoi mai departe în epocile preistorice. Despre cari nu ne mai grăiesc decât cioburile și oasele. Spun învățații că pe cel mai vechiu craniu de om, s'au găsit urmele colților de fiare, dușmani ai omului.

Care n'a suferit? Care n'a strigat de durere? Până și Hristos a suferit; a strigat. „Ci Iisus scoțând un strigăt mare și-a dat duhul“. Și cine era Hristos? Cuvântul făcut trup. Fiul lui Dumnezeu: „Eu și Tatăl una suntem“, „Acesta este Fiul meu cel iubit“. Era apoi și Fiul omului. Omul cu trup deplin omenesc, care însă putea să întrebe oricând și pe oricine: „Cine dintre voi poate să mă dovedească de păcat?“

Ei bine, acest om ideal, această lumină a lumii, a suferit. Și fizicește și moralicește. Gândiți-vă numai: cuiele prin mâini; cuiele prin inimă. Mai ales prin inimă. I-a fost pusă la încercare înseși credința lui. Il învinuia Pilat, reprezentantul legilor omenești, a dreptății pământești. Iși sfășiau hainele de necaz în fața lui învinuindu-l, nu ateii, ci urmașii lui Avraam, ucenicii lui Moise. Ii dorea moartea până și poporul; poporul, despre a cărui voce se spune că e vocea lui Dumnezeu. Da. „Vox populi, vox Dei“ striga: răstignește-l, răstignește-l! Nu mai vorbim de amărăciunea pe care i-o face Iuda și Petru: Biserica în fașe; chipul Bisericii care avea să se nască și pe care n'ar fi vrut-o nici cum șovăielnică și cu două fețe. Greu a fost încercat. Era condamnat în numele dreptății și a religiei. Se puneau împotriva lui trei lumi: lumea păgână condusă de Pilat, lumea iudaică condusă de Caiafa și lumea condusă de Iuda...

Și le-a îndurat pe toate. Pentru ce? Ne-o spune sfântul apostol Pavel în epistola către Evrei: „Și, deși era Fiu, a învățat ascultarea din cele ce

a pătimit", Da. Hristos a fost mare fiindcă a fost supus, ascultător. „S'a smerit pe sine ascultător făcându-se până la moarte pe cruce" (Fil. II. 8). Aceasta îi era misiunea cea mare. Să fie ascultător de Tată. Cu scena ispitirii din pustie se începe misiunea lui de ascultare și cu aceea din grădina Ghetsimani se încheie. Și acolo și aici a fost singur și a ieșit biruitor, adică supus. Lupta din pustie are de concluzie cuvintele acestea: „Domnului Dumnezeuului tău să te închini și lui singur să-i slujești"; iar chinul sufletesc din Ghetsimani are de concluzie cuvintele acestea: „Nu voia mea, ci voia ta să se împlinească".

S'ar părea dar din cele spuse mai sus că ar fi fost un conflict oarecare între Fiu și Tată și deci atât în lupta din pustie cât și în cea din Ghetsimani biruința a fost a lui Dumnezeu. Da; biruința a fost a lui Dumnezeu, neînțelegere însă între Fiu și Tată n'a fost. Toată munca și frământarea care a putut fi în sufletul lui Iisus a fost aceea determinată de proorociile cari spuneau: „Fiu s'a dat nouă, a cărui stăpânire e pe umărul lui... Dumnezeu tare, biruitor... părinte al veacului ce va să fie" (Is. IX. 5); frământarea determinată de excesul iubirii lui de Fiu, care după firea lui omenească s'a putut să se întrebe: „Tată, oare vrei tu ca mărirea ta să fie scuipată și batjocorită de oameni?"

Glasul Duhului Sfânt i-a șoptit: Da Fiule, abdică, coborâ de acolo de unde te-ar fi vrut urcat oamenii, pentru ca să se măntuiască oamenii. În măsura și în înțelesul acesta dar a putut spune Apostolul: „deși era Fiu, a învățat ascultarea din cele ce a pătimit" (Evr. V. 8).

Dacă a putut îndura Hristos suferința, dacă i-a fost până și lui folositoare, cum nu ne va fi oare nouă?

Nu trebuie să caute nimeni suferința. Dacă se abate însă asupra noastră, trebuie înțeleasă, tălmăcită. Ți este îngăduit să zici în fața ei: „Doamne, dacă e cu putință!..." ori chiar: „Dumnezeul meu, pentru ce m'ai părăsit?" — dar să ajungi neapărat și la învoiala aceasta: „Nu voia mea, ci voia ta să se împlinească".

A iubi însemnează a suferi. A fi creștin, însemnează a suferi. A suferi, însemnează a suferi.

Și dacă mai rămâne ceva încă neînțeles în suferință, nu te întrista. E spre câștigul tău și al lui Dumnezeu. Dacă am înțelege pe deplin taina suferinței, am avea în inimă supunere, nădejde multă, recunoștință și n'am avea poate adorare. Adorarea e triumful credinței. Adorarea constă în a crede cu orice preț, a te ruga cu orice preț și a trăi cu orice preț. Adorare înseamnă să înfigi piciorul în neant și să-ți zici: „Calc pe stâncă"; însemnează să întinzi mâna în beznă și să-ți zici: „Este aci în întunec o mână întinsă în spre a mea". Adorarea nu-i abdicarea minții înaintea misterului; ci e cucerirea misterului prin voință, smerenie și contemplarea Hristosului răstignit.

Gh. P.

Despre ce să predicăm?

În **Dumineca V. din post**, 6 Aprilie 1941, să predicăm despre **sfânta împărtășire** (cuminecătură).

Dacă în rugăciune sufletul nostru suspină după Dumnezeu și caută să-L apropie, în sfânta cuminecătură primim a ceea ce în noi pe Mântuitorul. Trupul și sângele Lui, prezent în chipul pâinii și al vinului, hrănește nu numai trupul ci și sufletul nostru. Este o taină: cerească, înfricoșată și sfântă, cum pâinea și vinul se prefac în trupul și sângele Mântuitorului, întocmai cum taină este și felul cum hrana se transformă în: sânge, carne, mușchi și oase, în lăuntru nostru.

Voind să petreacă cu noi până la sfârșitul veacurilor, Mântuitorul a așezat la Cina cea de taină, din Joia mare, sfânta cuminecătură care ne reamintește mereu tot ce El a făcut pentru noi: iubirea Lui neasemuită (In. 15 v. 13), pătımirea, jertfa și răscumpărarea, aduse pentru noi. Gustând din sf. cuminecătură noi ne împărtășim din toate roadele acestea.

Celce se cuminecă se aseamănă cu acel călător care coborînd din Ierusalim spre Ierihon a căzut între tâlhari, cari desbrăcându-l și rănindu-l l-au lăsat aproape mort (Lc. 10 v. 28—37). Păcatele ne-au desbrăcat de haina nevinovăției, primim în botez iar patimile ne-au rănit de moarte sufletul. Ca samarineanul milostiv, Mântuitorul coboară la noi, toarnă ulei pe rane și ne vindecă.

Celce se cuminecă este ca și gazda, la care a venit Mântuitorul cu apostolii Săi, ca să mănânce Paștile (Mt. 26 v. 18); sau ca unul din cei invitați la nunta fiului de împărat (Mt. 22 v. 1—14) care și-a pregătit haină de nuntă.

Roadele sf. împărtășiri sunt mai presus de orice cuvânt. Iată câteva, culese din rugăciunile liturgice: Mana cea ascunsă (Apoc. 2 v. 17), pâinea cea cerească, dătătoare de viață vecinică (In. 6 v. 48, 51) *vindecă* ranele și durerile sufletului, turnând în el bucurie și veselie; *renoște* în suflet puterea cea pierdută și întoarce frumusețea lui cea stricată; *arde* ca focul neghina păcatelor și mistue spinii patimilor; *luminează* mintea și inima; sălășluște *pacea* în conștiință; întărește *credința*; încălzește *iubirea* cea nefățarnică; ne umple de *înțelepciune*; ne întărește în *lupta* contra patimilor și pentru adevăr; ne *impacă cu Dumnezeu*, alungând dela noi întristarea și coborîndu-ne în conștiință mângăierea iertării; ne dă *putere* pentru împlinirea poruncilor Lui; sporește în noi *harul* lui Dumnezeu și partea de moștenire a împărăției Lui. Primim deci sf. cuminecătură: spre *tămăduirea* sufletului și a trupului, spre *iertarea* păcatelor și *dobândirea vieții de veci*, pentruca „plecând din

această viață în nădejdea vieții celei de veci, să ajungem la repaosul cel deapănare, unde este cântarea celor ce serbează neîncetat, și dulceața cea nemărginită a celor ce privesc negrăita frumusețe a feții Tale". (Rug. I. după cuminecare).

Sf. cuminecătură mai este și un *legământ nou* ce-l facem cu Mântuitorul, în care ne obligăm ca „toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm”, petrecând în sfințenie și făptuind după pilda vieții Lui.

Două mari îndatoriri stau în fața celui ce se cuminecă, una *înainte* de împărtășire, a doua *după* ce a fost ospătat la masa Impăratului Impăraților.

Înainte de împărtășire: să se cutremure de nevrednicia sa. „Mă cutremur, primind foc, să nu mă aprind ca ceara și ca iarba, o înfricoșată taină, cum eu, fiind tină, mă voi împărtăși cu dumnezeescul trup și sânge și mă voi face neștricăcios”. „Suflete al meu nefericite, suflute pătimăse, spăimântează-te văzând preamăritele taine, lacrimăză suspinând și bătându-te în piept, strigă și zi: Doamne curățește-mă pe mine desfrânatul”. (Rug. înainte de cum.)

Este și o cuminecare „*spre judecată și osândă*” când cineva: Nu se împacă întâiu cu fratele său (Mt. 5 v. 23-24), nu se cercetează pe sine (I Cor. 11 v. 28), fără pocăință, fără mărturisirea păcatelor și fără împlinirea canonului (deci fără deslegare) se apropie *cu nevrednicie* de sfintele taine, socotindu-le pâine și vin de rând (de obște). Sf. apostol Pavel spune că Dumnezeu pedepsise în Corint astfel de cazuri cu: slăbiciune, boală și chiar moarte (I Cor. 11 v. 30).

Pentru a nu cădea în acest păcat, preotul îndeamnă înainte de împărtășire pe credincioși: „Cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să vă apropiați”. Rugăciunea: „Cred Doamne și mărturisesc...” trebuie învățată și rostită, spre a nu da Mântuitorului sărutarea lui Iuda.

După împărtășire să ne dăm seama de cinstea de care ne-am învrednicit a fi *prieteni* la ospățul lui Dumnezeu. El și-a pus în noi toată *încrederea*. Să desbrăcăm deci zdrențele păcatului și să ne oprim din calăa fărădelegilor. Am primit bunul cel mai mare: pe însuși Mântuitorul. „Voi sunteți ai lui Hristos și Hristos al vostru, și împreună cu El toate sunt ale voastre” — zice sf. apostol Pavel (I Cor. 3 v. 22). Noi știm că El va veni și ne va lua la Sine, ca unde este El și noi să fim. (In. 12 v. 26). Cum îi vom răsplăti pentru aceasta?

Vom trăi și umbla ca El. Ii vom rămâne credincioși până la moarte. Trupul și sângele Lui nu-l vom da în mâna vrăjmașilor Lui: a poftelor și nelegiuirilor noastre. Spălat-am picioarele, mâi-

nile și capul (In. 13 v. 9) cu scump sângele Mântuitorului. A ne întoarce la necurătenia și noroiul din trecut ar însemna a-I vărsa înzadar sângele și a ne bate joc de suferințele Lui. Având în inimă mărgăritarul cel de mult preț, comoara cea cerească, ne vom păzi inima curată, împodobind cu virtuți casa sufletului. Imbrăcați în haina cea nouă a nevinovăției, vom porni lupta măcar împotriva unuia din păcate. Un singur păcat căzut din sufletul tău, va târî după sine și pe celelalte. O singură virtute, intrată în sufletul tău va atrage după sine și alte virtuți. Domnul văzând silința ta, îți va veni în ajutor cu harul Său. Nu vom închide deci trupul și sângele Domnului în noi, ca într-un mormânt, ci îl vom face să înflorescă și să rodească.

*

„Eu sunt pâinea cea vie, care s'a pogorît din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta viu va fi în veci. Iar pâinea pe care eu voi da-o este trupul meu, pe care da-l voi pentru viața lumii.

„Amin, amin grăesc vouă, de nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sângele lui, nu veți avea viață întru voi.

„Cela ce mănâncă trupul meu și bea sângele meu: are viață veșnică și eu îl voi învia în ziua cea de apoi.

„Cela ce mănâncă trupul meu și bea sângele meu rămâne întru mine și eu întru el”. (In. 6 v. 51, 53, 54, 56).

*

„Păharul mântuirii voi lua și numele Domnului voi chema”. (Ps. 115 v. 4).

*

(Vezi și: Cele 11 rugăciuni înainte de împărtășire și 5 rugăciuni după împărtășire. Liturghier pg. 234-242).

Cărți și Reviste

Pr. Dr. T. Negoită: Studii biblice IV. Observațiuni filologice asupra textului proorociei lui Nahum. București 1940, pp. 28.

Părintele T. Negoită a inițiat nu de multă vreme o serie de broșuri intitulată: *Studii biblice*, în cari elucidează unele din nenumăratele probleme ale Exegezei biblice. Până acum au apărut în această serie următoarele broșuri: I. Limba aramaică în N. T.; II. Câteva numiri de geografie și topografie biblică și III. Psalmul 103, toate scrise prin strădania inițiatorului.

Broșura de față cuprinde observări de ordin gramatical asupra profetiei lui Nahum. Părintele T. Negoită fiind un bun cunoscător allimbii ebraice, cât și a celorlalte limbi orientale înrudite cu ea, analizează în această broșură cu o

înaltă competență, mai multe cuvinte din textul ebraic al proorociei lui Nahum, stabilind pe baza unei bogate bibliografii, înțelesul lor adevărat.

Pr. Dr. T. Negoită: Studii biblice V. 1. Să nu fierbi iedul în laptele mamei sale. 2. Habiru-Ebreeii? București 1940, pp. 27.

O altă broșură de dată recentă a Părintelui T. Negoită, apărută în această serie de „Studii biblice”. În prima parte autorul ne lămurește textul din Exod XXIII 19 și XXXIV 26, precum și din Deuteronom XIV 21, unde cetim: „Să nu fierbi iedul în laptele mamei sale”. Părerile exegeților asupra acestui text sunt împărțite. Din expunerea și analizarea lor, autorul desprinde în general două idei privitoare la înțelesul opreliștei de mai sus: 1. „Nu era îngăduită fierberea, deci tăierea iedului sau a mielului, decât după șapte zile dela naștere, căci în acest timp carnea lui n'avea nici un gust, era indigestă și nu se putea conserva”. 2. „Fierberea iedului în însuși laptele mamei sale, însemna o cruzime fără margini și de aceea autorul cărților Exod și Deuteronom o oprește cu desăvârșire” (p. 13—14). Părintele T. Negoită înclină spre o altă părere, anume, că prin porunca menționată Moise „a înțeles să oprească fierbera sau consumarea idealului sau a mielului în timpul ce se afla chiar în sânul (în ugerul) mamei sale. În acest timp iedul este în formație, iar consumarea lui, pe de o parte ar da probă de o mare sălbăticie, iar pe de alta s'ar mânca ceva neplăcut” (p. 14). Această părere se verifică de altfel de țaranii noștri, cari lapadă mieii, iezii sau purceii aflați la tăierea în pânțele mamei lor.

În a doua parte a broșurei, autorul insistă asupra originii numelui poporului ebru, conchizând pe baza unei serioase documentări, că *Ebreeii* nu pot fi identificați cu *Habirii*, niște triburi de nomazi ce s'au arătat în părțile Canaanului prin mii a III-a și II-a înainte de Hristos.

După cum vedem din cuprinsul lor, — sumar expus aci — broșurile Părintelui T. Negoită abordează problema de un real folos pentru scrutătorii exegezei noastre biblice, care la noi nu e prea dezvoltată. De aceea socotim că râvna C. Sale în această direcțiune este binevenită și dorim ca și de aci înainte să ne aducă prețioase lămuriri în această direcțiune.

Temperanța. Organ de propagandă al „Ligii Temperanța” din România. O revistă în ale cărei pagini, de vreo opt ani încoace, se desbat nenumărate probleme, ce sunt menite să aducă lumină în familiile românești, lovite de viciul beției. Cum acest viciu stăpânește pe mulți și de pe urma lui răsar atâtea mizerii și desagregări familiare, e de dorit ca scânteia de lumină ce caută

s'o reverse prin scrisul ei lunar această prețioasă revistă, să ajungă cât mai mult răspândită în masa largă a poporului nostru. Cuprinsul e variat și plin de sfaturi practice pentru îngrijirea copiilor, a sănătății și a gospodăriei, toate expuse într'un stil lesne de înțeles de toți, și mai ales costul mic al abonamentului anual (40 lei pe an), o fac cât mai accesibilă tuturor. Aceasta însă depinde de puțina osteneală ce poate s'o depună fiecare C. frate în Hristos, întru răspândirea cât mai întinsă a acestei bune reviste.

Pr. D. Tudor

Timpul Transilvaniei, săptămânalul arădan de sub conducerea d-lor I. Filipaș și Dr. I. Pogana, în condițiile tehnice și de conținut în care apare, îndeplinește la Arad un deosebit de bun rol cultural și social. Într'o vreme când nu mai apare — cu regularitate — nicio revistă literară locală, și când ziarele arădane se ocupă prea puțin de preblemele edilitare, muncitorești și în general naționale, „Timpul Transilvaniei” le face pe toate.

În ultimul număr dl I. Pogana scrie cu mult simț patriotic despre „Sclavia Românilor din Ungaria”, dl P. L. Izanu despre „Școală și Familie”, dl Petre Pascu despre: „Tovarășă de viață a scriitorului”, ș. a.

Un semn simpatic de muncă în tăcere.

Informațiuni

■ **I. P. S. S. Mitropolitul Nicolae** dela Sibiu, însoțit de suita cu care a participat la instalarea P. S. S. Episcopului Dr. V. Lăzărescu, în trecerea prin Arad a poposit la reședința noastră episcopescă.

Mărți seara, după întoarcerea dela Timișoara, I. P. S. S. Mitropolitul Nicolae a fost oaspele P. S. S. Părintelui Episcop Andrei la cină; aci a rămas și peste noapte. În ziua următoare I. P. Sfinția Sa a plecat din Arad, cu mașina la Sibiu.

■ **Instalarea I. P. S. Tit Simedrea** de Mitropolit al Bucovinei s'a făcut în 25 Martie 1941 la Suceava, în prezența I. P. S. S. Mitropolitului Irineu Mihălcescu al Moldovei și a d-lui Ion Sandu subsecretar de Stat la Culte.

La festivitate au participat conducătorii autorităților militare și civile și popor foarte numeros.

Întru mulți ani!

■ **La Dumineca Sf. Cruci** s'au organizat misiuni religioase în comuna Talpoș (jud. Bihor), conduse de P. C. Prot. C. Turicu, delegat al P. S. S. Episcopului Andrei. S'au făcut mărturisiri

și cuminecări și au predicat Pr. St. Fofin, Prot. C. Turicu, Pr. I. Tau și înv. L. Onchiș.

După Sf. Liturghie s'a slujit Sf. Maslu, care — nu ne vine să credem — nu s'a mai oficiat în parohie de peste un deceniu. După masă harnicii și bunii învățători din Talpoș au organizat cu școlarii un frumos concert religios.

Astfel de misiuni, mai ales în centrele contaminate de sectari, cum este și Talpoșul, sunt totdeauna binevenite.

■ **In parohia Cuvin** au revenit la Ortodoxie

1. Ioan Paulescu dela baptiști și
2. Petru Văleanu dela aconfesionali (penti-costaliști).

Bunul Dumnezeu să trezească și în alții ca ei gândul bun de a se întoarce în staulul Bisericii, care îi primește ca o mamă, pentru a le împărtăși odihnă și mântuire.

■ **Telegraful Român** în Nr. 12, 1941 publică un foarte interesant articol, în care se dau informațiuni privitoare la „autodesființarea Marelui loji naționale” și la trecerea ei în starea de „adormire” și așteptare a unor „vremuri prielnice pentru desmorțire și reluarea activității întrerupte vremelnice”.

Se arată de o parte rolul ce l-a jucat dl Jean Pangal la autodesființarea francmasoneriei de rit antic și scoțian și de altă parte atitudinea autoritară și demersul făcut de I. P. S. S. Mitropolitul Nicolae, în urma căruia Sf. Sinod al Bisericii ort. române la 11 Martie 1937 a dat sentința de condamnare oficială a francmasoneriei.

În urma acestor destăinuri și informațiuni, obținute *din loc competent*, se constată încăodată că oculta francmasonă ia poziții și înfățișeri de circumstanță, nesincere, după cum îi dictează interesul, dar în fond rămâne la vechile și osândite moravuri. De aceea este firesc să așteptăm cu vădită curiozitate rezultatul anchetei pe care a ordonat-o dl gen. I. Antonescu Conducătorul Statului, asupra rolului jucat de francmasonerie — dacă vor fi dovezi — în ultimii ani, după ce s'a autodesființat.

■ **Expoziția de fotografii** din Ardealul cedat, organizată de către dl Valeriu Pușcariu Marți în 15 Martie 1941 la Palatul Cultural din Arad, constituie un document care emoționează și îndurează. Peisagiile și portul românesc, casele și așezămintele rămase sub stăpânire streină, răscolesc până în adânc dragostea de neam și de pământul strămoșesc.

Oficiul național de turism din Ministerul Propagandei, care a organizat aceasta expoziție,

a făcut o bună operă de educație națională dându-ne prilejul să vedem și la Arad, măcar în fotografiile, locurile înstrăinate și robite.

Înainte de inaugurare dl Valeriu Pușcariu a ținut o conferință introductivă în sala cinematografului „Forum”, după care a urmat filmul „Din Țara Moților”, o minunată realizare, unanim admirată de români și streini.

■ **Cu privire la odăjdiile negre**, la originea și îmbrăcarea lor, precum și la discuțiile ce au loc între preoți pe tema aceasta, dăm următoarele lămuriri:

Conferința pastorală a preoților din protopopiatul Arad din toamna a. 1939 s'a ocupat în special cu subiectul acesta. În urma referatelor cetite și a discuțiilor avute cu acest prilej s'a constatat și s'a subliniat că odăjdiile negre nu sunt în tradiția Ortodoxiei; ele sunt un împrumut dela romano-catolici. În consecință s'a hotărât ca în viitor odăjdiile negre să se întrebuițeze cât mai puțin la înmormântări; se pot întrebuița la Liturghia Darurilor înainte sfințite, dar niciodată nu se vor întrebuița la spovediri și la Liturghiile din Sămbetele și Duminecile din Postul Paștilor.

În tradiția Ortodoxiei nu exista doliul, în Biserică, ci speranță, credință și lumină nemuritoare.

■ **Anunț.** Absolventul școlii de cântăreți Dudaș Andrei își oferă serviciul său unei biserici fără cantor. Adresa: D. A. în Beliu, str. Fabriciceii Nr. 50.

**Cărți noi apărute în
Editura Librăriei Diecezane ARAD:**

**ACATISTUL
Domnului nostru Iisus Hristos și
PARACLISUL
Preasfintei Născătoare de Dumnezeu**
După rânduiala din Eparhia Aradului
Format mic portativ. Broșat lei 6. Legat lei 10.

Carte de Rugăciuni și Cântări

cu
Sfânta Liturghie

Tipărită cu binecuvântare arhierescă.
Ediție broșată pt. școlari și popor lei 12. Ediție
broșată, cu un adaus de cuvinte mângăetoare și
îndemnuri morale lei 16. Pe hârtie velină lei 20.

Trimitem **FRANCO** din cărțile de mai sus tuturor oficiilor parohiale câte un colet ca material de colportaj. Prea Cucernicii Preoți sunt rugați a ridica coletul dela oficiul postal.